

## U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **O. T.**, zast. JUDr. Karlem Jarešem, advokátem, se sídlem Praha 1, Prokopská 8, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 2. 2005, č. j. 60 Az 159/2004 – 19,

### t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

### O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 25. 2. 2005, č. j. 60 Az 159/2004 – 19, zamítl žalobu žalobkyně podanou proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 8. 2004, č. j. OAM-2543/VL-10-03-2004, a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Napadeným rozhodnutím žalovaného byla žádost žalobkyně o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Krajský soud dospěl v odůvodnění napadeného rozsudku k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včas kasační stížnost a požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle ustanovení § 107 s. ř. s. Uvedla, že důvodem podání kasační stížnosti jsou zákonné důvody specifikované v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s. Namítala, že krajský soud posoudil uvedenou kauzu v rozporu s platným právním řádem, a shledala vážná pochybení všech orgánů rozhodujících v řízení o udělení azylu a v projednání věci u krajského soudu, kdy uvedený soud projednal předmětnou věc v rozporu se zákonem o azylu. Tvrdila, že má reálnou obavu z nuceného opuštění České republiky a na Ukrajině jí hrozí vážné nebezpečí z politických důvodů. Stěžovatelka požádala o ustanovení zástupce z řad advokátů a navrhla, aby byl rozsudek krajského soudu zrušen a věc byla tomuto soudu vrácena k dalšímu řízení.

Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 18. 7. 2005, č. j. 60 Az 159/2004 – 42, ustanovil stěžovatelce zástupcem pro řízení o kasační stížnosti Mgr. Lud'ka Žambúrka, advokáta, a současně jej vyzval k doplnění kasační stížnosti. Ustanovený advokát však podáním ze dne 26. 7. 2005 požádal o zrušení povinnosti stěžovatelku zastupovat.

Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 10. 8. 2005, č. j. 60 Az 159/2004 – 47, zprostil Mgr. Lud'ka Žambúrka, advokáta, povinnosti zastupovat stěžovatelku a ustanovil stěžovatelce zástupcem pro řízení o kasační stížnosti JUDr. Karla Jareše, advokáta. Krajský soud zároveň vyzval zástupce stěžovatelky JUDr. Karla Jareše, advokáta, aby ve lhůtě jednoho měsíce ode dne doručení tohoto usnesení doplnil kasační stížnost ze dne 12. 4. 2005 o rozsah napadení rozsudku a důvody kasační stížnosti podle ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. V odůvodnění krajský soud uvedl, že stěžovatelka sice označila důvody kasační stížnosti podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s., ale blíže je nekonkretizovala. Krajský soud současně stěžovatelku poučil o tom, že pokud nebude její podání ve stanovené lhůtě doplněno, může Nejvyšší správní soud řízení o tomto podání odmítnout. Uvedené usnesení bylo stěžovatelce a jejímu zástupci doručeno dne 6. 9. 2005.

Protože zástupce stěžovatelky na výzvu soudu ve lhůtě soudem stanovené nereagoval, Krajský soud v Ostravě dne 19. 12. 2005 předložil spis Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že za situace, kdy zástupce stěžovatelky nereagoval na výzvu krajského soudu k doplnění kasační stížnosti, kasační stížnost nadále nesplňuje náležitosti předepsané ustanovením § 106 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 103 odst. 1 s. ř. s.

Podle ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s. musí kasační stížnost kromě obecných náležitostí podání obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. Ustanovení § 37 platí obdobně. Podle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. předseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví mu k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o takovém podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen.

Z výše uvedeného plyne, že kasační stížnost podaná stěžovatelkou zůstává neurčitá a nekonkrétní. Nelze totiž odhlédnout od skutečnosti, že stěžovatelka je v souladu s ustanovením § 103 odst. 1 s. ř. s. povinna nejen poukázat na to, pod jaké ustanovení podřazuje důvod kasační stížnosti, který namítá [zde ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s.], ale je povinna tento důvod i obsahově popsat či formulovat, tedy uvést konkrétní skutečnosti, které k naplnění označeného důvodu kasační stížnosti v dosavadním řízení vedly. Toto však stěžovatelka v posuzované věci neučinila. Z textu kasační stížnosti tak není seznatelné, v čem stěžovatelka spatřuje nesprávnost napadeného rozsudku krajského soudu, resp. jaká konkrétní pochybení krajskému soudu vytýká.

Nejvyšší správní soud k tomu doplňuje, že není přípustné, aby za stěžovatelku domýšlel, které skutečnosti a z jakých konkrétních pohnutek měla pro potřeby kasační stížnosti na mysli. Pro podporu tohoto svého názoru Nejvyšší správní soud odkazuje např. i na usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 1. 1993, č. j. 6 A 85/92 – 5, v němž je uvedeno, že soud není povinen ani oprávněn sám vyhledávat možné nezákonnosti

správního aktu. Nepostačí proto, vytýká-li žaloba obecně, že zákon byl porušen, a nebo to, že řízení bylo vadné, aniž by poukazovala na konkrétní skutečnosti, z nichž je takové tvrzení dovozováno.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu uplatní-li stěžovatel kasační důvody spočívající v citaci § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., které blíže nekonkretizuje, nelze vyjít z toho, že je uplatněn důvod uvedený v § 103 odst. 1 s. ř. s. ... (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2004, č. j. 6 Ads 21/2003 – 43).

Tak tomu je v posuzované věci, kdy stěžovatelka uvedla pouze obecný odkaz na důvody vymezené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s., avšak nespecifikovala konkrétní skutečnosti, které k naplnění uváděného důvodu podle jejího názoru vedly. Takto formulovanou kasační stížnost považuje Nejvyšší správní soud za nedostačující ve smyslu ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s. se zřetelem k ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že stěžovatelka byla řádně vyzvána k odstranění vytýkaných vad kasační stížnosti a byla současně poučena o následcích nerespektování takového požadavku. Vytýkané vady však v zákonné lhůtě neodstranila, přestože je zastoupena advokátem. Vzhledem k tomu, že citované údaje nebyly stěžovatelkou doplněny, nebyly splněny podmínky ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s.

Za této situace nezbylo Nejvyššímu správnímu soudu než kasační stížnost podle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. odmítnout, neboť tato nebyla ve stanovené lhůtě doplněna a v řízení není možno pro tento nedostatek pokračovat.

Stěžovatelka rovněž požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. V situaci, kdy byla kasační stížnost odmítnuta, se Nejvyšší správní soud tímto návrhem již nezabýval.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití ustanovení § 60 odst. 3 a § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

Usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 10. 8. 2005, č. j. 60 Az 159/2004 – 47, byl stěžovatelce na její žádost ustanoven pro řízení o kasační stížnosti zástupce JUDr. Karel Jareš, advokát. Nejvyšší správní soud však nepřiznal zástupci stěžovatelky odměnu za zastupování, neboť zástupce stěžovatelky nereagoval na výzvu soudu k doplnění kasační stížnosti a ze spisu nevyplývá, že by učinil některý z úkonů uvedených v ustanovení § 11 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů.

**P o u č e n í :** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. června 2006

JUDr. Marie Turková  
předsedkyně senátu